

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **M-KOVO, s. r. o.**, se sídlem Rantířov 143, zastoupeného JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Bubeníčkova 42, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: obec Rantířov, se sídlem Rantířov 78, zastoupené Mgr. Petrem Šmídem, advokátem se sídlem Dvořákova 1927/5, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 3. 2024, č. j. 30 A 18/2023-79,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobce **j e p o v i n e n** nahradit osobě zúčastněné na řízení náklady řízení ve výši 3 400 Kč k rukám jejího zástupce Mgr. Petra Šmída, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 21. 12. 2022, č. j. KUJI 101103/2022 (dále též „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy (dále též „magistrát“), ze dne 5. 8. 2022, č. j. MMJ/OŽP/136401/2022-SaZ (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo osobě zúčastněné na řízení, obci Rantířov (dále též „obec Rantířov“), povoleno vypouštění odpadních vod do vod povrchových za účelem jejich likvidace (výrok I.) podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách (dále též „vodní zákon“). Současně bylo tímž rozhodnutím vydáno stavební povolení ke stavbě vodního díla „*Obec Rantířov, okres Jihlava – splašková kanalizace + ČOV*“ (výrok II.) podle

§ 115 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Ve výrocích III. až VI. pak magistrát stanovil další podmínky stavby. Odvolání proti vypouštění odpadních vod žalovaný zamítl pro nepřípustnost, zatímco odvolání proti stavbě vodního díla zamítl pro nedůvodnost.

II.

[2] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Předně uvedl, že magistrát nepochybil, pokud pro obě správní řízení vedl společné řízení, neboť to se vede přímo na základě vodního zákona. K účastenství žalobce ve společném řízení a k rozsahu jeho možných námitek uvedl, že byl účastníkem stavebního řízení (týkajícího se stavby kanalizace a čistírny odpadních vod) pouze na základě toho, že vlastní pozemek s plánovanou stavbou sousedící. Naopak nebyl účastníkem řízení v části směřující proti povolení k vypouštění odpadních vod.

[3] Napadené ani prvostupňové rozhodnutí neshledal krajský soud nepřezkoumatelným, přestože prvostupňové rozhodnutí obsahovalo po formální stránce pouze jedno odůvodnění. Konstatoval, že ze samotného textu je jasné, k čemu jednotlivé úvahy magistrátu směřovaly a je možné snadno a logicky propojit jednotlivé části odůvodnění s jednotlivými výroky. Dodal, že je lichá žalobcova námitka, že ve společném řízení musí být každý výrok rozhodnutí odůvodněn zvlášť. Současně dodal, že magistrát nebyl v pozici, že by musel detailně rozebírat zjištěný skutkový stav a subsumovat jej pod nějaké zákonné ustanovení, neboť řízení je zahajováno na žádost účastníka. Úvahy o tom, zda jsou splněny podmínky pro vydání povolení, prvostupňové rozhodnutí obsahuje. Za nedůvodnou považoval též námitku, že magistrát nemohl učinit souhrnná zjištění z vyčtených podkladů. Konstatoval, že je-li řízení zahájeno na žádost účastníka a správní orgán *de facto* jen ověřuje správnost a úplnost podkladů, lze připustit jistou míru sumarizace.

[4] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce směřující do zamítnutí odvolání směřujícího proti povolení k vypouštění vod pro jeho nepřípustnost. Zdůraznil, že z účasti v jednom správním řízení automaticky nevyplývá účast ve druhém řízení, které s ním bylo spojeno do společného řízení. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl ani účastníkem řízení podle § 115 odst. 6 vodního zákona, nemohl se účastenství domáhat ani na základě ochrany životního prostředí nebo veřejného zdraví. Na uvedeném nemohla dle krajského soudu ničeho změnit ani argumentace o presumpci účastenství dle § 28 správního řádu, neboť judikatura dovodila, že se tato právní úprava na vodoprávní řízení neuplatní.

[5] Ztotožnil se s žalovaným, že nebylo nutné provádět dokazování listinami při ústním jednání, neboť listiny byly zařazeny do správního spisu a žalobce měl možnost do spisu nahlédnout a prostudovat si jej. Přisvědčil však tomu, že magistrát o provedení důkazů mimo ústní jednání neučinil záznam do spisu, ačkoliv tak učinit měl. Tato vada nicméně dle krajského soudu neměla vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí, neboť účastníci řízení měli možnost se s vloženými listinami seznámit a vyjádřit se k nim.

[6] Za nepřijatelnou označil i námitku žalobce směřující do samotného záměru, resp. do podmínek, kterým musí záměr vyhovovat. Přestože magistrát při posuzování záměru

pokračování

postupoval úsporně, bylo možné takové odůvodnění akceptovat. Magistrát posoudil žádost z hledisek § 111 stavebního zákona, projednal ji s účastníky řízení a dotčenými orgány, projednal shromážděná stanoviska a konstatoval, že záměr splňuje technické požadavky na výstavbu a neohrožuje veřejný zájem. Námitku dotčení žalobcova pozemku stavbou považoval za účelovou. Nepřisvědčil ani argumentaci o narušení pokojného užívání sousedního žalobcova pozemku. Stejně tak považoval za nedůvodnou a obecnou námitku o kapacitě povolené kanalizace.

[7] V rámci rozhodování o nákladech řízení vzal krajský soud v potaz povahu podané žaloby a dospěl k závěru, že veškeré skutečnosti ve svém souhrnu ukazují na šikanózní povahu podané žaloby a účelovost v ní obsažených námitek. Žaloba dle jeho názoru představovala zcela zjevnou odvetu za to, že se obec Rantířov v jiné kauze brání umístění a provozu linky alkalického zinkování a černění v areálu žalobce.

III.

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Předně namítal, že odůvodnění rozsahu možnosti podat odvolání v napadeném rozhodnutí bylo nedostatečné. Žalovaný sice uvedl, že stěžovatel není účastníkem řízení, avšak zcela rezignoval na odůvodnění tohoto závěru. Trval na tom, že účastníkem vodoprávního řízení ze zákona byl, a to zejména s ohledem na judikaturu, která osobám dotčeným na svých právech správním rozhodnutím účastenství přiznává, a to zejména s odvoláním na ochranu veřejného zájmu, v tomto případě zájmu na ochraně přírody a krajiny. Dodal, že dle konstantní judikatury platí, že pokud se cítí osoba rozhodnutím dotčena na svých právech, pak je nositelkou aktivní žalobní legitimace, a to pouze na základě právě dotčení svých práv napadeným rozhodnutím, tedy i do částí napadených rozhodnutí, ke kterým žalovaný konstatoval, že stěžovatel není účastníkem. Z uvedeného dovozoval, že pokud se cítí být účastníkem i v té části spojeného správního řízení, kde žalovaný i krajský soud (byť bez náležitého odůvodnění předmětného závěru) tvrdili, že účastníkem není, pak jím je, pokud není prokázán a přezkoumatelným rozhodnutím odůvodněn opak. V případech spojeného územního a stavebního řízení je účastník, který by byl pouze účastníkem územního řízení účastníkem tohoto spojeného řízení se všemi účastnickými právy i za situace, pokud by v rozděleném řízení účastníkem stavebního řízení nebyl.

[10] Zopakoval, že podaným odvoláním brojl zejména proti deficitům prvostupňového rozhodnutí spočívajícím v absenci odlišení jednotlivých částí odůvodnění dle výroků. Měl za to, že některé výroky dokonce zcela odůvodnění postrádaly. Stejně deficity pak měly doprovázet jak rozhodnutí odvolacího správního úřadu, tak i kasační stížností napadený rozsudek. I ve společném řízení tak mělo být každé rozhodnutí odůvodněno zvlášť, aby bylo zřejmé, jak a na základě jakých úvah a podkladů bylo o žádosti rozhodováno (§ 68 odst. 3 správního řádu). Správní orgány neuvedly, které skutečnosti dovozují, ze kterých provedených důkazů. Magistrát se omezil pouze na to, že jsou mu známy poměry staveniště a žádost dle názoru správního úřadu poskytuje dostatečný podklad pro posouzení stavby, což stěžovatel považoval za nedostatečné. Ani žalovaný v napadeném rozhodnutí své povinnosti řádně odůvodnit své rozhodnutí nedostal. Jeho kusé zdůvodnění pak krajský

soud bez dalšího posvětil, aniž by svůj závěr blíže rozvinul, čímž zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti.

[11] Dále namítal, že by odůvodnění napadeného rozhodnutí nemohlo obstát ani jako samostatné odůvodnění, neboť je zatíženo vadou nezákonnosti. I pokud by soud přisvědčil žalovanému v tom, že správní úřad nemusí odůvodňovat každý výrok rozhodnutí zvlášť, bylo by stejně na místě napadená rozhodnutí zrušit, neboť odůvodnění některých výroků zcela absentuje. Závěr, že z doložených podkladů lze dovodit, že je stavba možná, považoval za nedostatečný. Považoval za chybný závěr o nutnosti zkoumat deficit souhrnného zjištění toliko ve sporných řízeních, kde dochází z podstaty vlastního řízení k rozporům mezi jednotlivými stranami. K uvedenému uzavřel, že závěry, jejichž podkladem byla souhrnná zjištění, jsou nepřezkoumatelné. Daný postup považoval s odkazem na konstantní judikaturu za nepřijatelný a zakládající nezákonnost rozhodnutí.

[12] Měl za to, že magistrát nesprávně a nedostatečně zdůvodnil naplnění § 111 stavebního zákona, který stanoví obsah otázek přezkoumávaných ve stavebním řízení. Nebylo možné konstatovat, že projektová dokumentace splňuje obecné technické požadavky na výstavbu, a že uskutečněním stavby nejsou ohroženy veřejné zájmy ani nepřiměřeně omezena či ohrožena práva a oprávněné zájmy účastníků řízení. Naopak magistrát měl své závěry důsledně zdůvodnit a vyjádřit se k jednotlivým okruhům otázek zkoumaných ve stavebním řízení, což neučinil. Tuto vadu následně nesprávně posvětil žalovaný, který stroze potvrdil, že předložená projektová dokumentace obsahuje všechny povinné náležitosti. Takový postup považoval stěžovatel za nedostatečný. Uvedený argument pak krajský soud v napadeném rozsudku nevypořádal vůbec, čímž zatížil svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti.

[13] S ohledem na uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, popř. aby zrušil též napadená rozhodnutí správních orgánů a věc vrátil magistrátu k novému řízení.

IV.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Ztotožnil se se závěry krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[15] Osoba zúčastněná na řízení, obec Rantířov, se ve vyjádření ke kasační stížnosti podrobně vyjádřila k jednotlivým kasačním námitkám. Neztotožnila se s důvody kasační stížnosti. Napadený rozsudek považovala za bezvadný, řádně odůvodněný a srozumitelný. Stěžovateli nesvědčí účastenství ve vodoprávním řízení. Stěžovatel současně ani netvrdil dotčení svých práv ve vztahu k vodoprávnímu řízení ani nepodal proti záměru žádné námitky ani připomínky. Uzavřela, že napadená rozhodnutí ani napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti ani nezákonnosti. Zdůraznila přitom účelovost jednání stěžovatele. Navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

V.

pokračování

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem dalšího hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009-71).

[19] Nepřezkoumatelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívá v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech a proč považuje námitky účastníků řízení za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, či ze dne 7. 10. 2021, č. j. 7 As 146/2021-26). Nepřezkoumatelné je tedy takové rozhodnutí, které nelze přezkoumat pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Nepřezkoumatelnost je třeba vykládat v souladu s jejím skutečným smyslem, neboť jde o jednu z nejzávažnějších vad řízení, kterou lze konstatovat pouze v případě, že pro výše uvedené důvody skutečně nelze seznat, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku posuzovaného rozhodnutí, respektive proč považoval vznesené námitky za nedůvodné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2022, č. j. 5 As 158/2021-36, bod 18, a tam citovanou judikaturu). Napadený rozsudek výše uvedená kritéria přezkoumatelnosti splňuje. Je z něj patrné, proč krajský soud neshledal žalobní body důvodnými.

[20] Z argumentace stěžovatele se jeví, že spatřuje nepřezkoumatelnost převážně v tom, že krajský soud vycházel ze závěrů žalovaného, aniž by dostatečně přezkoumatelně oponoval stěžovatelově argumentaci. Převážná část tak ve své podstatě brojí primárně proti napadeným správním rozhodnutím a (procesnímu) postupu správních orgánů při vydání povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových za účelem jejich likvidace a stavebního povolení ke stavbě vodního díla „*Obec Rantířov, okres Jihlava – splašková kanalizace + ČOV*“ obci Rantířov. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že napadený rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu a judikaturu Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud si je vědom, že v rámci soudního přezkumu vznikají situace, kdy se soud ztotožní s argumentací jedné ze stran sporu. Úkolem soudu pak je uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní. Není tedy porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130). Uvedené závěry

však neumožňují soudům zcela rezignovat na vlastní posouzení, což zde nenastalo. Subjektivní nesouhlas stěžovatele s důvody napadeného rozsudku jej nečiní nepřezkoumatelným.

[21] Podle § 111 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad přezkoumá podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda projektová dokumentace je zpracována v souladu s územním rozhodnutím nebo regulačním plánem nebo veřejnoprávní smlouvou územní rozhodnutí nahrazující anebo územním souhlasem, a v případě stavebních úprav podmiňujících změnu v užívání stavby její soulad s územně plánovací dokumentací, zda je projektová dokumentace úplná, přehledná a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu, zda je zajištěn příjezd ke stavbě, včasné vybudování technického, popřípadě jiného vybavení potřebného k řádnému užívání stavby vyžadovaného zvláštním právním předpisem a zda předložené podklady vyhovují požadavkům uplatněným dotčenými orgány.

[22] V souvislosti se shora uvedeným zdejší soud k námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí i napadeného rozsudku z důvodu, že žalovaný odůvodnil dvě různá rozhodnutí jedním odůvodněním a krajský soud tento postup posvětil, uvádí následující: Nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není patrné, jakými úvahami se žalovaný i magistrát řídili při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu a proč subsumovali skutkový stav pod zvolené právní normy. Současně kasační soud neshledal pochybení v tom, že odůvodnění jednotlivých výroků prvostupňového rozhodnutí není formálně rozděleno, neboť je i přesto přehledné a srozumitelné. Je z něj patrné, byť stručné, odůvodnění ve vztahu ke každé z řešených otázek a každá jeho část se jasně vztahuje k jednomu z výroků. Na uvedeném nemůže nic změnit ani to, že správní orgány z předložených podkladů učinily souhrnná zjištění. V případě povolení k vypouštění odpadních vod magistrát uvedl, jaké podklady k žádosti o povolení k vypouštění odpadních vod z ČOV shromáždil. K otázce stavebního povolení magistrát uvedl, že posoudil žádost o vydání stavebního povolení optikou § 111 stavebního zákona, projednal záměr s účastníky řízení a dotčenými orgány, přičemž dodal, že projektová dokumentace splňuje technické požadavky na výstavbu. Vzhledem k tomu, že v daném řízení nebyly uplatněny žádné námitky ani připomínky, magistrát pozitivní rozhodnutí podrobně neodůvodňoval. Uvedenému postupu tedy nelze nic vytknout, neboť dle § 68 odst. 4 správního řádu totiž platí, že *odůvodnění rozhodnutí není třeba, jestliže správní orgán prvního stupně všem účastníkům v plném rozsahu vyhoví*. Byť by si zdejší soud dokázal představit i podrobnější zdůvodnění, nebylo to nezbytné, neboť se jedná o řízení zahájené na návrh účastníka, který doložil všechny nezbytné podklady pro rozhodnutí o žádosti a kterému bylo v plném rozsahu vyhověno.

[23] Podle § 9 odst. 5 vodního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2023 *„Povolení k nakládání s vodami, které lze vykonávat pouze užíváním vodního díla, je možné vydat jen současně se stavebním povolením k takovému vodnímu dílu ve společném řízení, pokud se nejedná o vodní dílo již existující nebo povolené, nebo které bude povolovat ve společném územním a stavebním řízení podle zvláštního zákona jiný správní orgán než vodoprávní úřad. V případě vydávání povolení k nakládání s vodami současně s povolením k provedení vodního díla se výroky těchto povolení vzájemně podmiňují; pokud by byla odvoláním napadena obě tato rozhodnutí, provede se nejdříve odvolací řízení o odvolání proti povolení k nakládání s vodami,*

pokračování

příčemž odvolací řízení, jehož předmětem je stavební povolení k provedení vodního díla, se přerušuje do dne, kdy nabude právní moci rozhodnutí odvolacího správního orgánu vydané v řízení o odvolání proti povolení k nakládání s vodami.“

[24] Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem neshledává vadným postup, kterým žalovaný zamítl pro nepřípustnost odvolání stěžovatele proti rozhodnutí o vypouštění odpadních vod. Žalovaný dospěl ke správnému závěru, že stěžovateli nesvědčí účastenství v části řízení o povolení vypouštění odpadních vod do vod povrchových za účelem likvidace odpadních vod, neboť nebyl účastníkem řízení dle správního řádu, ani nespadal do okruhu účastníků dle § 115 vodního zákona. Účastníkem řízení dle odst. 6 tohoto ustanovení je právnická osoba, jejímž předmětem činnosti je ochrana životního prostředí nebo veřejného zdraví. Stěžovatel však takovou osobou není, což nijak nerozporoval. Pouze trval na tom, že je účastníkem řízení z titulu, že je osobou dotčenou na právech, a to zejména s odvoláním na ochranu veřejného zájmu, kterým je zájem na ochraně přírody a krajiny. Dotčení na svých právech ve vztahu k vodoprávní části řízení však nijak nerozvedl. Nadto v průběhu prvostupňového správního řízení nepodal žádné připomínky ani námitky proti tomuto záměru. Tvrzení, že se cítí být účastníkem řízení a již z tohoto titulu by jím měl být (§ 28 správního řádu), nelze přisvědčit. Vodoprávní řízení obsahuje vlastní právní úpravu účastenství uvedenou ve vodním zákoně, který vylučuje aplikaci obecné úpravy účastenství vymezené ve správním řádu, tj. i aplikaci § 28 správního řádu upravujícího postup při pochybnostech o účastenství v řízení. Stěžovateli proto nemohla svědčit presumpce účastenství. Nelze přitom pominout, že se stěžovatel nedomáhal účasti ve vodoprávním řízení tím, že by proti záměru věcně brojil, nýbrž své argumenty směřoval toliko do tvrzených procesních pochybení.

[25] Zdejší soud dodává, že skutečnost, že obě části řízení (stavební i vodoprávní řízení) byla vedena ve společném řízení dle § 140 správního řádu (ve spojitosti s § 9 odst. 5 vodního zákona), nemá na otázku účastenství ve vodoprávním řízení vliv. Jak již uvedl krajský soud, vedením společného řízení nedochází k úplnému a nenávratnému zániku samostatnosti jednotlivých řízení, která byla spojena (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, č. j. 5 As 6/2013-97, č. 3137/2015 Sb. NSS). Stále se jedná o souběžné vedení jinak samostatných správních řízení. Účelem společného řízení je zjednodušení procesních postupů jak pro správní orgány, tak pro účastníky řízení s ohledem na zásadu procesní ekonomie. Nic nebrání tomu, aby dílčí řízení ve společném řízení byla případně znovu vyloučena k samostatnému projednání, pokud by v daném případě společné řízení postrádalo svůj smysl a účel. Uvedené konstatoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2023, č. j. 10 As 337/2022-41. Je třeba uzavřít, že spojením řízení nedochází k zániku samostatnosti jednotlivých řízení, čímž nedochází ani ke změně okruhu účastníků těchto jednotlivých řízení.

[26] Nejvyšší správní soud nemohl odhlédnout od toho, že stěžovatel brojil proti stavbě kanalizace a ČOV v obci spíše účelově a tendenčně z důvodu postupu obce proti nepovolené stavbě stěžovatele – automatické linky alkalického zinkování a černění umístěné v jejím areálu. Sám stěžovatel v žalobě uvedl, že obec Rantířov brání zase jemu svými opravnými prostředky v dosažení dodatečného stavebního povolení na obdobnou stavbu umístěnou v jeho vlastním areálu, konkrétně neutralizační jednotku k jeho stávajícímu výrobnímu zařízení. Stěžovatel mimo jiné dříve udělil s předmětným záměrem souhlas, avšak tento svůj

předchozí souhlas odvolal. Z toho důvodu obec Rantířov v územním řízení předcházejícím nynějšímu společnému řízení svůj záměr upravila, aby na pozemky stěžovatele vůbec nezasahoval a nijak se ho nedotýkal, což správně potvrdil krajský soud.

[27] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[29] Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). V nynější věci nicméně Nejvyšší správní soud osobě zúčastněné na řízení náhradu nákladů řízení vůči stěžovateli přiznal. Učinil tak na návrh jejího zástupce, a to z důvodů hodných zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 *in fine* s. ř. s.). Náklady na právní zastoupení osoby zúčastněné na řízení hodnotí zdejší soud jako důvodně vynaložené, neboť jde o malou obec, u níž nelze požadovat, aby se u soudu hájila prostřednictvím vlastních zaměstnanců. Zástupce byl v řízení aktivní a podal vyjádření, nešlo tedy o zastoupení samoučelné. Nejvyšší správní soud již dříve v praxi přiznal náhradu nákladů osobě zúčastněné na řízení, a to vůči neúspěšné žalobkyni, která v dané věci vyvolala svou stížností kasační řízení – osoba zúčastněná tedy nebyla stěžovatelkou a tím pádem ani účastnicí řízení před Nejvyšším správním soudem. Přesto Nejvyšší správní soud uložil úhradu nákladů řízení osoby zúčastněné žalobkyni, nikoliv státu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2021, č. j. 10 As 336/2019-46). Zástupce osoby zúčastněné na řízení učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé – vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 15. 7. 2024 [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)]. Za jeden úkon právní služby zástupci osoby zúčastněné na řízení náleží mimosmluvní odměna v celkové výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 ve spojení s § 12 odst. 4 advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce osoby zúčastněné na řízení nedoložil, že by byl plátcem DPH, a ani soud takovou skutečnost ve veřejných rejstřících nedohledal. Celková částka náhrady nákladů řízení proto činí 3 400 Kč

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. prosince 2024

David Hipšr
předseda senátu